

εὐηγέται ἐν χρήσει διομαστ. λίσ., μαλακόν, δυαλόν, λειδον ὑρασμά, κατ' αντίθεσιν πορς: τὸ πλούσιον κεκενθεμένον δὲ Οὐμρός χρῆται τῷ ἔνικῷ ἐν τῇ φράσει ἐσανώ λιτά καλύψαν, ἔκλυψαν [τὸ πτῶμα] διὰ λεπτού λινού υράσματος ἢ σινδόνος, 'Ιλ. Σ. 352., Ψ. 234. καὶ πληθ. λίτα, ἐπὶ τῆς σημασίας ἀπλῶ λινῶν καλυμμάτων ἐφ' ἀνέτιθεν τὸ πολυετῆ πορρυρᾶ φύγει, 'Οδ. Α. 130., Κ. 353, πρβλ. 'Αθην. 48C: οὗτως ὁ Θουκ. 2. 97 ἀντιθέτη τὰ λεῖτα πρὸς τὰ ὑφαντά· ἐν 'Ιλ. Θ. 441, τὸ λίτα χρησιμεύσυσιν ὡς καλύμματα ἄρμάτων—ἐν 'Ανθ. Π. 6. 332, ἔχουμεν λίτα [!] πολυδιάθαλα, κεκενθεμένα υράσματα ἔνθετας ἡ ποσδήτη σύτε ἡ ἐπιθ. ἔκτης συμφωνοῦσι μετὰ τῆς Οὐμρικῆς λέξεως. Ἁπέ τῆς αὐτῆς ἥζης παράγονται αἱ λίστας δέ. λίτ-σδες, λίτ-σάξ, λίτ-ποσ, λίτ-φος, λίτ-τρον· ἀλλ' ὃ ἐξ ὀργῆς τύπος ταύτης τῆς ἥζης πρίπει νὰ ἡτο ΓΛΑΙΤ, πρβλ. γλιτ-τον, γλιτ-χρος, γλιτ-ός, ἀρχ. Λατ. *glit-tus*, *ñ glutus*, Διο. *glit-gus* (*glati*)—ἴσως καὶ τὸ λίτο-θανάτῳ ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ἥζεν, ητίς ἡτο συγγενεῖς τῷ λετος].

λίσται, τοῦς ἐν λ. λίστοις.

λιστάριον, τὸ, σκαπάνη, σιδηροῦ βιωλοκότον ἐργαλεῖον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κηπουροῖς, συγγενές τῷ λίστρον, Λατ. *ligo*, Σχόλ. εἰς Θεόρ. 4. 10: πρβλ. Δουκάγη. (Κρινόν; ὄνομάζεται λιστάριον καὶ εἶναι εἰδὸς κτενοειδῶν κηπουρικοῦ σκαλιστηρίου).

λίση, τοῦ ἐν λ. λίστοις.

λίστος¹ ὥστος. Περγάτοις. 'Ησύχ.

λίσπη, ἡ, τοῦ λίστος.

λιστό-πυνος² ον, ὁ ἔχων λειαν, ἀποτετριμμένην τὴν πυγήν, ἡ λεπτὸς τὰ ὀπίσθια, ἐπίθετον τῶν κτενατῶν, Α. B. 50, Ηλούντ. B., 184, πρβλ. Σουλή. ἐν λ. λίσπος· — αἵτ. πληθ. λισπόνυγας (ὧς εἰς ὀνυματ. λισπόνυξ) Σχόλ. εἰς 'Αριστορ. 'Ιππ. 1365, Ευστ. 1288. 46.

λίσπος, η, ον. (λίσ., ἡ)—λειος, ἐστιλθωμένος, λίσπη γλῶσσα 'Αριστορ. Βίτρ. 826—ώσαντα, σμικρός, ἀσήμαντος, Σχόλ. ἐν τόπῳ πρβλ. λίσφος. ³ Ήδη ὡς ούσιαστ. λίσπαι, αἱ, κίνδοι κοπτόμενοι εἰς δύο ὑπὸ οιλων (ξένων), ὧν ἐκάτερος φυλάττει τὸ ἥμισυ εἰς ἀνάμυηνον (συμβολα, tesseræa hospitalitatis), ὥστε ἡ πραγματικοῦς τοῦ δεσμοῦ τῆς φιλίας ἡδύνατο νὰ ἀποδειχθῇ διὰ τῆς περουσιώνας αὐτῶν, Πλάτ. Συμπ. 193Δ, πρβλ. Σχόλ. εἰς Εὔρ. Μήδ. 610—οὐτοῦ λίσπαι, οἱ, Σουλί.

λισάνειος [ά], ον, Λαχων. ἀντὶ τοῦ διγαθός ('Ησύχ., Φώτ.), ω λισάνειος, «ἀγάθης ἡ φίλε», 'Αριστορ. Λυσ. 1171 (κοινῶς; λισάνειος).

λισσάζει, —δός, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ λίσσος· λισσάς αἰγίλιψ πέτρα Δίστηλ. Ικέτ. 794, πρβλ. Εύρ. 'Ανδρ. 533, 'Ησ. Μαΐν. 1148. Θεόρ. 22. 37, κτλ.—λισσάς (δηλ. πέτρα) γυμνός, λεῖος, κρημός, Πλούτ. Μάρ. 23, Κράσος 9, 'Οππ. 'Αλ. 2. 320· ἐπὶ ἐπιταρίου λίσσου, 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 256.

λισσομάται, 'Ομ. 'Αττ. ποιοτ.: 'Ισιν. περατ. λισσέσσεκετο 'Ιλ. I. 451· ἀρρ. ἐλίσσαμην, 'Επικ. ἐλίθ.-λίθ.- προστακτ. λίσαι 'Ιλ. A. 394· 6' ένικ. ὑπότ. λίσαι 'Οδ. Κ. 526· ἀρρ. 6' ἀπάρ. λισσεῖαι 'Ιλ. Π. 47· εύντ. λίστοιμην 'Οδ. Ε. 406. Περὶ τοῦ ἔνεστ. λιτομάται, τοῦ ἐν λέξ. (Πθ. ἐκ ΓΛΙΤ, ητίς φαίνεται ἐν τοῖς λιτεῖοι, λιτ-ήν, λιτ-ανόν, κτλ.) Ποιητ. ἐργάτης (ἥδη ἐν τέλ.), αἰτοῦμαι, περικαλλι_, λικετών, 'Ομ., κτλ.—Σύνταξ.: ἡ κεῖται ἀπόλυτως ἡ συντάξσεται μετ' αἵτ. προσ., λισσομένη προσέπειτε Δία 'Ιλ. A. 502· εὐχλωῆσι λιτήσι τοῦ θεοῦ τε θέννα νεκρῶν ἐλλισάμην 'Οδ. Α. 35, κτλ.—το πράμα υπὲρ οἱ λικετεῖς τοις ἔκφρετας ἡ διὰ τῆς προσέσωσις ὑπέρ, ως, λ. ὑπὲρ τοκέων, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων 'Ιλ. Ο. 660., X. 338· λ. τινὰ ὑπὲρ πατρός καὶ μητέρος Ο. 467· ἡ διάλος κατὸς γανκικήν, λ. Ζηνός ἡδὺ Θέμιστος 'Οδ. Β. 68· λ. τινα γούνων 'Ιλ. I. 451 (εν τῷ λαδόν ἐλλιστο γούνων, η γην. ἔξαρταισι οὐχὶ ἐν τοῦ ἐλλιστοτο ἀλλ' ἐν τοῦ λαδών, ως ἐν τῷ γούνων ἄψασθαι, πρβλ. λιτανεύω) οὐτω παρὰ Τραχ., πρβλ. Τέκνων σε λ. Εύρ. Τρω. 1045, τοῦ κατωτ.—συγχάκια προστίθεταις ἀπάρ., ως οὐδέσ' ἔγωγε λισσομαι εἰνεκ' ἔμειτο μένειν, δέν σε παρακαλεῖς μένεις.., 'Ιλ. Α. 174, πρβλ. 283, Πινδ. Π. 4. 368· πρὸς νυν θεῶν σε λ., ἔμοι πιθεσθαι Σφρ. 'Ηλ. 428· καὶ μῆτρα προδοῦναι λ., παρακαλεῖς αὐτὴν δὲ 'Αδμητος νὰ μὴ τὸ ἔγκαταλθεῖν, Εύρ. 'Αλκ. 202· σταντώτερον μετ' αἵτ. καὶ ἀπάρ., λισσονται Δία· 'Ατην. ἡμ. ἔπεσθαι, λικετεύοντι τὸ Δία νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ 'Ατην. 'Ιλ. I. 511, πρβλ. 'Οδ. Θ. 30· ἐντοτε ωσάντως ἔπειται πρότασις διὰ τοῦ δπως, λισσεσθαι III, ὅπως νημερτέα εἰπηται, δπως εἰπη τῇ ἀκήθειαν, Γ. 19· ἡ διὰ τοῦ ένα, αὐτοῦ 327—παρ' 'Αττ. παρενθετικῶς, λικετών, μῆτρα πρόδειπε, λισσομαι, πάτερ Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 748· μῆτρα λισσομαι σ', αὐδά τάδε Σφρ. Αλ. 368, πρβλ. Ο. Τ. 650, 'Αριστορ. Εἰρ. 382. 2) μετ' αἵτ. πράγμα, λικετεύονται περὶ τονοιοι οι αὐτῷ θάνατον καὶ κῆρυ λιτέστεται 'Ιλ. Π. 47· μετὰ διπλῆς αἵτ. προσ. καὶ πράγμα, ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λισσομαι, διὰ ταῦτα δὲν παρακαλεῖς πάλεον, 'Οδ. Β. 210, πρβλ. Δ. 347., Ρ. 138. 3) οὐδέκουμεν μετὰ δοτ., προσ., τοῦ Πόροι. εἰς 'Ορ. 663, Ηεγεο εἰς 'Ιλ. Α. 283· ἐν καὶ δ' 'Ομ. συγχάκια προστίθησι δοτ. τρόπου, ως ἐπέεσσι, εὐγήσι, λιτήσι λισσεσθαι. — 'Ηλέκτης σπα-

νίων: ἐν χρήσει παρὰ πεζογράφοις, ως 'Ηρόδ. I. 24· ἐν Πλάτ. Πολ. 360A υπάρχει ἀναφορὰ πρὸς τὸ χωρόν 'Ιλ. I. 501.

λισσός, ἡ, ὄν. (λίσ., ἡ) λεῖος, 'Ομ. (μόνον ἐν τῇ 'Οδ., λισσή αιπεῖται τε εἰς ἀλλα πέτρη, λεῖα πέτρα ἀποτόμως καθήκουσα εἰς τὴν ὄλασσον, Γ. 293· λισσή δ' ἀναβέδρομε πέτρη Ε. 412, πρβλ. Κ. 10· λισσή νήσος 'Απολ. Ρόδ. Β. 382· λισσαὶ δειράδες 'Ανθ. Π. Ο. 25, 11. — Καθ' 'Ησύχ.: «λισσόν ἀναντες. ἀπτομον. ύψηλόν. ἔλασσον. ἔλιον».

λισσωμα, τό, (λισσομα) λειθτης, λ. τριχῶν, ἡ κορυφή ἡ τὸ σημεῖον τῆς κεφαλῆς, ἀρ' οὐ αἱ τρίχες χωρίζονται καὶ καταβαῖνουσι κατὰ διαρόφους διευθύνουσι καὶ λισσωμα, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τῆς κυρωρῆς λεία κατάθασις ἡ τὸ χώρισμα τῶν τριχῶν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ιστ. 1. 7, 4.

λιστός, ἡ, δν, (λισσομα) δν δύναται νὰ συγκινήσῃ ἡ λισσα, 'Ιλ. I. 497· ως μνημονεύεται παρὰ Πλάτ. ἐν Πολ. 364D (ἀλλὰ νῦν ἐν τῷ 'Ομηρ. στίχῳ υπάρχει ἀντὶ τοῦ λιστοτο ἡ λεξ. στρεπτος). ἀλλαχοῦ μόνον ἐν συμβέτοις δλλιστος, τρίλιστος.

λιστρόν, τό, (λιτό λίζ.) ἐργαλεῖον πρὸς ἔξμαλυντν ἡ ἐπικέδωσιν, σκαπάνη, εἶδος πύνου σιδηροῦ, 'Οδ. X. 455, Μάρχ. 4. 101, Λυκόρ. 1348· παρὰ μεταγεν. ωσαντω; λιστρος, δ. Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 29, 'Επυμολ. Μέγ. 587. 43· — υπόκορο. λιστρόν (γράφεται καὶ λιστρον), τό, = κοχλιάρισμον, 'Αριστορ. 'Αποστ. 639, 'Ησύχ. Α. B. 51, 9, Πολυδ. 5', 89.— 'Εντεῦθεν λιστρεύων, χωρίς περισκάπτω, φυτὸν λ., σκάπτω περὶ τι φυτόν, 'Οδ. Ω. 227· — παρὸ τῷ Σουδί. ωσαντως λιστραίνω παρ' Εύστ. 1229. 26, λιστρώδη δόποντι φύμα. ἐπίθετ. λιστρωτός, Νικ. Θηρ. 29.

λισφος, η, ον, (λισσομα) δν δύναται νὰ συγκινησθαι· λισφωτός, ιτικόλαρισμον, 'Αριστορ. Μέγ. 245· λεγόμενον 'Αττικὸν ἀντὶ τοῦ λιστος (θ ζει), Τζέζ. εἰς 'Ησ. 'Εργ. x. 'Ημ. 156.

III. ὡς ούσιαστ, λισφοι, οι, οι, = λισχια, 'Επυμολ. Μέγ. 567. 20.

λισφών, ἐλατώνω, λισφωσασθαι· ἐλαττώσασθαι· 'Ησύχ.

λισφροι, οι, κατὰ τὸν 'Ησύχ. τὰ στροφικά τῶν σπεριάτων, δηλ. φυτά, τὰ ούπια διὰ τοῦ ὀρτρού ἀνεστρέφοντο ἐντὸς τῆς γῆς πρὸς πάχυνσιν αὐτῆς, ὡς οἱ θέρμοι (τὰ λούπινα) ἐν Ιταλίᾳ.

λιτα, τά, τοῦ ἐν λέξ. λίσ., λίτη, η, II.

λιταζομαι, ἀποθ. λιτομαι, λισσομαι, 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 725. 8.

λιτανιων, (λιτη) σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ λιτανεύων, Εύρ. 'Ηλ. 1215· — ούτοι λιταζομαι, 'Οππ. Κυν. 2. 373, Γρηγ. Ναζ. ἐν 'Ανθ. Π. 8. 192 [θένθα ζ].

λιτανος, ἐπίθετον Διός, ἐπὶ νομίσματος Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, Bull. d. cor. hell. II. σ. 509, διάφ. γραφ. Αυταλος ἐν Βαχχυλ. 17. 21 (εἰδ. Blass).

λιτανεῖα, η, δέσις, λιστα, λικετία, λικετία, Διον. 'Αλ. 4. 67· — παρ' 'Εββλ. «παρχάλησις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ λικετία κοινὴ καὶ δι' ὄργην ἐπιφερομένην καὶ χάριν εὐχαριστίας ὑπὲρ ἀγαθῶν ἐκδωρθέντων· Συνώνυμον θεσαλονίκης κατὰ Διάρεσ., κλ.

λιτανεύτικης, η, δν, ἀνήκων ἡ ἀρμόδων εἰς λιτανελαν, Σχόλ. εἰς Αίσχυλ. 'Ικέτ. 809.

λιτανεύτορς, η, δν, δν παρακαλεῖ τις ἡ λικετεύει, 'Ησύχ.

λιτανεύων: μέλλ. -ων, ἐν τοῖς μετ' αὐθίσεως χρόνος τὸ διπλασιάζεται παρ' 'Ομ. χάριν τοῦ μέτρου, ἐλλιτανεύων, δλλιτανεύων (λιτομα). Συνώνυμων τῷ λισσομαι, λικετέων, παρακαλῶ, μάλιστα λητῶν προστασιαν, 'Ομ., κλ. — Συντάσσεται ὡς τὸ λισσομαι, ητο: ἀπό: 'Οδ. Η. 145· η μετ' αἵτ. προσ., 'Ιλ. I. 581, κτλ.: τὸ δὲ περὶ οἱ λικετεύοντις τις κατὰ γενενήν, γούνων λιτανεύειν 'Οδ. Κ. 481· ἀν' οὐ ἐν 'Πλ. Ω. 357 υπάρχει: ἀλλ' ἀγε, γούνων ἀψύμενοι λιτανεύσομεν ('Επικ. ἀντὶ -ωμεν): ωσαύτως μετ' απάρεμ, Ψ. 196· μετ' αἵτ. προσ. καὶ ἀπάρ., 'Ησ. 4. 469. Πλίδ., κλ.: μάστυντος μετ' οὐδ. ἐπιθ., πολλὰ τινά διστ. ἐν Ν. 5. 57· — σπάν. παρ' 'Αττ. ποιητας, Μένανδρ. ἐν «Ἀνδρός» 7· καὶ παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 26, Πλάτ. Πολ. 388Β· λ. τὸ θεῖον Σ-ράδ. 713· τοὺς θεοὺς εὐγάλιας Διον. 'Αλ. 4. 76.

λιτανεύδεις, η, δν, ἀνήκων εἰς λιτανείαν, Κ. Πορρυρ. Βισ. Βισ. τάξ. σ. 349. 353.

λιτανιος, ον, = τῷ προηγ., λιτανιος προέλευσις Κ. Πορρυρ. 'Επι. Βισ. Βισ. τάξ. σ. 775—7· λιτανιος υμνυδία αὐτόδι. σ. 764, έκδ. B. 18.

λιτανός, η, δν. (λιτη) λικετεύτικός, μέλλ. λισχύλ. 'Ικέτ. 809· — ως ούσιαστ, λιτανά, τά, λιτανά, ἀμφι λιταν' ἔχεσθαι, περὶ προσευχῆς ἀσχολεῖσθαι, λισχύλ. 'Ιθη. 102 (κατὰ τὸν Seidler ἀντὶ λιταν μετά σι). — Περὶ τῆς αἵτιατ. θεοί 'Ηρωδίαν. παρ' 'Αριστορ. Νερ. 1253.

λιταργος [τι], ον, δ τσχέως τρέχων, 'Αριστορ. Εἰρ. 562· λιταργίζειν· τρογάλειν 'Ησύχ., καὶ λιταργοιούμεν· οὖνουμεν. ταχυνούμεν εἰς εύτ. πρβλ. Σπολιτ.

λιταργεμδος, ου, δ, τὸ ταχώς τρέχειν, Σχόλ. εἰς 'Αριστορ. Νερ. 1253.

λιταργος [τι], ον, δ τσχέως τρέχων, 'Ανεκδ. 'Οξεων. 2. 236.

λιτασμός, δ, (λιταζόμαι) προσευχή παράκλησις, Νική. Χεον. 197D.

λιτητή, η, (λιτομαι) προσευχή, παράκλησις, τὸ λιταστον. ἐν τῷ